

SPÍME V KNIHOVNĚ

Na tuto akci, konanou 14. a 15. května 2011, jsme se všichni dlouho těšili. Museli jsme ale počkat, až nebude taková zima, aby se ti, kdo neměli spacáky, na podlaze nenachladili.

V knihovně jsme se sešli v pátek v 19 hodin v počtu 24 dětí a já. Hned bylo veselo. Nastalo totiž velké stěhování. Děti se napřed ubytovaly v knihovně. Potom se přestěhovaly do zasedačky na stůl. Posléze pod stůl. Paní Najmanová nás vybavila buchtami, každý měl i své vlastní zásoby, hladem jsme netrpěli. Jedinou věcí, která nám trochu kalila radost, bylo počasí. Všichni jsme ale pevně věřili, že na noční hru nebude pršet.

Od 20. hodiny jsme měli vlastní program. Nestačila jsem žasnout, jak jsou ti moji čtenáři šikovní. Skupina Náhoda ve složení Anička a Terežka Hrochovy, Saša Piterková a Sára Smékalová nám zahrála a zazpívala, přitom Sára doprovázela na kytaru. Jana Vašíčková nám přečetla svoji pohádku Červova Karkulka a Eva Nevěřilová pohádku Popelka trochu jinak. Veliký úspěch mělo klavírní vystoupení Lucky Kordasové. Seskupili jsme se všichni kolem ní a jako očarování poslouchali její přednes Motýlka. Kluci Martin Mašek, Jarek Jakeš a Kuba Šimek nám přečetli vtipy. Děvčata Gábinka Jarošová a Zuzka Stryková zahrály na píšťalky, Nikolka Pechová přednesla básničku Staré pověsti české, Eliška a Eva Drtilovy nás potrápily hádankami.

Program jsme ukončili kolem 21.30 hodin. Za tři minuty byly děti nachystané na schodišti, jak se těšily na noční hru. Venku ani kapka deště, dokonce svítily hvězdy. Všichni jsme se vydali po Jestřebské ulici k rybníčku, kde nás čekala tajuplná postava s lampou. V ní jsme odhalili pana Marcela Velcla, který nás zavedl k lesu na základní stanoviště. Všechno bylo krásně tajemné. Svítíl měsíc, cestu lesem osvětlovaly svíčky v červených kelímcích, jediný ostrůvek světla uprostřed tmy. Na trasu šly děti

bud' jednotlivě nebo po dvojicích, pokud se bály. Většinou to vyšlo tak, že jeden člen dvojice byl větší a jeden menší. Na stolečku u lampy se děti měly podepsat a dál už šly cestou vstříc dobrodružství. Jako poslední jsem si trasu prošla i já, abych vám o tom všem mohla napsat. Les byl tichý, ale najednou se sklonil stromek a dotkl se mě. Nebo mě polila voda. Nahoře vyběhla postava v masce a hnala se za mnou. Nakonec jsme se všichni šťastně sešli u táborového ohně u Leharovy chaty, sdělili si dojmy a opekli špekáčky, které pro nás hasiči nachystali. Poděkovali jsme jim a předali čokoládu, malou odměnu za jejich velkou práci. Společně jsme sešli ke křížku, kde pan Velcl zapálil a vypustil tři velké lampiony. Jak stoupaly, každý z nás si potichu přál přání, která se určitě splní. Bylo to velice krásné, jak v tom tichu a tmě pomalu stoupaly, až byly tak malé jako hvězdy. Cesta nazpět proběhla klidně. U rybníčku jsme se s hasiči společně vyfotili a o půlnoci jsme už byli nazpět v knihovně. Po pohádce H.Ch. Andersena, kterou jsem dětem přečetla na dobrou noc, jsme se uložili. Některé děti usnuly hned, jiné nespaly téměř vůbec. Ráno jsme se všichni sbalili, uklidili po sobě a ve velikém dešti se vydali domů. Všem se spaní v knihovně líbilo a příští rok bychom ho chtěli zopakovat.

Chtěla bych poděkovat hasičům za výborně připravenou noční hru, za pohoštění i za krásný zážitek pouštění lampionů. Dále děkuji vedení obce, že jsme v prostorách knihovny a zasedačky mohli strávit noc, a paní Unzeitigové a Pulkertové za to, že po nás uklidily.

Za knihovnu Věra Špačková